

- Komisja uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z obwieszczenia w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji, gdyż nie podjęła działania, kiedy „krajowy organ ochrony konkurencji nadmiernie przedłuży postępowanie”, co ma miejsce w przypadku, gdy przewidziany w prawie słoweńskim termin dwóch lat upłynął, a krajowy organ ochrony konkurencji nawet nie wysłał ostatecznego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. Ponadto Komisja nie uwzględniła dowodów wykazujących niezbicie, że jest „najbardziej odpowiednim” organem do rozstrzygnięcia sporu tego rodzaju. W okolicznościach niniejszej sprawy jest mało prawdopodobne, by słoweński organ ochrony konkurencji był „w stanie zakończyć naruszenie” w rozsądny i szybki sposób. Przeciwnie, w niniejszej sprawie jest jasne, że „przepisy wspólnotowe mogą być [...] bardziej efektywnie zastosowane przez Komisję”.
- 2) Zarzut drugi dotyczy zastosowania przez Komisję w sposób oczywiście błędny wyważenia, o którym mowa w wyroku w sprawie Automec ⁽²⁾.
- Zdaniem skarżącej zgodnie z wyrokiem w sprawie Automec Komisja nie dysponuje nieograniczonym zakresem uznania przy podejmowaniu decyzji co do jej kompetencji. W tym celu skarżąca przedstawiła liczne dowody wykazujące, że istnieje „interes wspólnotowy” w rozstrzygnięciu przez Komisję roszczeń Si.mobil, których Komisja bezzasadnie nie uwzględniła. Ponadto Komisja nie uwzględniła swoich własnych wytycznych w sprawie priorytetów, którymi Komisja będzie się kierować przy stosowaniu art. 82 traktatu WE w odniesieniu do szkodliwych działań o charakterze praktyki wyłączającej podejmowanych przez przedsiębiorstwa dominujące (Dz.U. 2009 C 45, s. 7), gdyż oba rodzaje naruszeń prawa konkurencji (zaniżanie marży i drapieżne ceny), na które wystawiona jest skarżąca, są wymienione w tym dokumencie jako priorytetowe dla Komisji i występują rosnący interes w wyjaśnieniu sposobów, w jakich Komisja stosuje te doktryny, w szczególności w sektorze telefonii komórkowej, w którym dopiero należy ustalić takie precedensy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok Sądu z dnia 18 grudnia w sprawie T-24/90 Automec przeciwko Komisji, s. II-2223.

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2011 r. — Aeroporia Aigaiou Aeroporiki i Marfin Investment Group Symmetochon przeciwko Komisji

(Sprawa T-202/11)

(2011/C 160/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aeroporia Aigaiou Aeroporiki AE (Ateny, Grecja) i Marfin Investment Group Symmetochon AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: A. Ryan, Solicitor, G. Bushell, Solicitor, P. Stamou i I. Dryllarakis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej nr C(2011) 316 z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie COMP/M.5830 dotyczącej planowanej koncentracji Aegean Airlines S.A. i Olympic Air S.A., Olympic Handling S.A. oraz Olympic Engineering S.A. zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 139/2004 ⁽¹⁾;

- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych lub oczywistego błędu w ocenie przy określeniu rynku obejmującego wyłącznie pasażerów wrażliwych na czynnik czasu, ponieważ:
- Komisja przyjmuje dochód lub zarządzanie wydajnością jako podstawę przy określeniu rynku pasażerów wrażliwych na czynnik czasu, co nigdy nie było omawiane w toku postępowania administracyjnego;
- decyzja nie może opierać się na rynku obejmującym wyłącznie pasażerów wrażliwych na czynnik czasu, jako że to podejście nie znajduje oparcia w dominującym stanie nauk ekonomicznych i pozostaje w sprzeczności z samymi aktami sprawy prowadzonymi przez Komisję.

- 2) Zarzut drugi, dotyczący oczywistego błędu w ocenie, który Komisja popełniła, gdy stwierdziła, że promy wywierają jedynie „ograniczoną presję konkurencyjną” na usługi transportu lotniczego na ośmiu trasach, zważywszy, że:

- materiał dowodowy przywołany przez Komisję na poparcie jej wniosków jest nadzwyczaj selektywny, narusza wszystkie reguły postępowania dowodowego i nie zawiera żadnych badań empirycznych lub analitycznych. Poza tym gdy ów materiał dowodowy jest interpretowany w obiektywny sposób, potwierdza tak naprawdę odmienny wniosek, mianowicie to, że promy wywierają rzeczywistą presję konkurencyjną w zakresie pasażerów niewrażliwych na czynnik czasu lub wszystkich pasażerów na tych ośmiu trasach.

3) Zarzut trzeci, oparty na braku uzasadnienia lub naruszeniu prawa lub oczywistym błędzie w ocenie, jako że Komisja uznała, iż wyeliminowanie ścisłego stosunku konkurencyjnego między Aegean i Olympic doprowadzi do znaczącego utrudnienia dla skutecznej konkurencji, zważywszy, że:

— Komisja nie określa w decyzji, na czym konkretnie polega szkoda dla konkurencji;

— Komisja nie przedstawia spójnego i przekonującego materiału dowodowego, by wykazać, że pasażerowie jednej ze skarżących nie wybraliby promów w razie 5–10 % podwyżki ceny biletów, podczas gdy owa kwestia jest istotna.

4) Zarzut czwarty, oparty na oczywistym błędzie w ocenie lub naruszeniu prawa, ponieważ Komisja uznała, że istnieją bariery wejścia na rynek, które czynią nieprawdopodobnym wejście na rynek po przeprowadzeniu koncentracji, zważywszy, że:

— Komisja zastosowała niewłaściwe kryterium prawne, wymagając przedstawienia ostatecznych i popartych dowodami planów wejścia na rynek przed przeprowadzeniem koncentracji, co stanowi warunek niemożliwy do spełnienia;

— ocena okoliczności faktycznych dokonana przez Komisję jest wadliwa i oparta na nadzwyczaj selektywnym materiale dowodowym, a Komisja nie przeprowadziła w żadnym razie dochodzenia z należytą starannością.

5) Zarzut piąty, oparty na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych lub oczywistym błędzie w ocenie przy analizie sytuacji hipotetycznych, zważywszy, że:

— jeśli chodzi o analizę sytuacji hipotetycznych w wypadku Aegean, wnioski Komisji bazują całkowicie na naruszeniu prawa skarżących do obrony. Pomimo wyczerpujących wyjaśnień udzielonych przez skarżące Komisja nie omówiła w toku postępowania administracyjnego sytuacji hipotetycznych w wypadku Aegean i uzasadniła swoje stanowisko po raz pierwszy w decyzji. Ponadto ocena dokonana przez Komisję jest błędna, ponieważ opiera się jedynie na analizie ex post;

— co się tyczy analizy sytuacji hipotetycznych w wypadku Olympic, Komisja ogranicza się do skrytykowania modelu przedstawionego przez Marfin i nie przeprowadza stosownej oceny ex ante głównie dlatego, że nie wykracza poza sezon IATA „lato 2011”. Poza tym jej wnioski są jedynie twierdzeniami, które nie opierają się na żadnych danych.

6) Zarzut szósty, dotyczący naruszenia podstawowych praw skarżących, zważywszy, że:

— Postępowanie administracyjne przed Komisją nie spełniło przesłanek słuszności, których odzwierciedleniem jest prawo do rzetelnego postępowania przewidziane w

art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o ochronie prawa człowieka i podstawowych wolności oraz zasada dobrej administracji ustanowiona w art. 41 Karty praw podstawowych. Komisja naruszyła spoczywający na niej obowiązek przeprowadzenia dochodzenia z należytą starannością, przez co przerzuciła faktycznie ciężar dowodu na skarżące.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. 2004 L 24, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2011 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-204/11)

(2011/C 160/41)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 15/2011 z dnia 10 stycznia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2074/2005 w odniesieniu do uznanych metod badania na obecność morskich biotoksyn w żywych małżach oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Poprzez zaskarżone rozporządzenie Komisja postanowiła wprowadzić wymóg metody chromatografii cieczowej ze spektrometrią mas (LC-MS/MS) jako metodę referencyjną do wykrywania morskich toksyn lipofilowych zastępującą próbę biologiczną na myszach.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 168 TFUE i zasady proporcjonalności, która powinna regulować wydawanie decyzji przez instytucje Unii.

— W tym względzie skarżąca twierdzi, że nowa metoda referencyjna ustanowiona w celu wykrywania toksyn lipofilowych nie jest bardziej korzystna dla ochrony zdrowia publicznego niż próba biologiczna na myszach.